

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558709184/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

forebygge alle farlige Følger, som Tiden, Stedet og Drengens levende Indbildningskraft kunde medføre, besluttede han, hemmelig at blive der i Nærheden, og forlod kun Capellet for ubemærket, gennem en Sidsdør fra Sacristiet, at vende tilbage og skjule sig i den mørke Korsgang, hvorfra han, ved Skinnet af Lygten paa Gravstenen og den nylig opstaaede Maane, kunde bemærke enhver af den unge Helts Bevægelser.

Han saae nu da ogsaa i sit Skjul hvorledes Drengen trolig gik op og ned ved Alteret med det store Sværd i Haanden; men naar Maanen undertiden mellem de flyvende Skyer pludselig skinnede ind gennem de smaa Ruder og oplyste de udskaarne Billeder paa Gravmælerne, eller naar Trækvinden i de øde Hvælvinger bevægede de gamle Faner under Loftet, da saae Saxo, ikke uden Frygt, hvorledes Drengen stirtede ængstelig omkring sig, men da saae han ogsaa med inderlig Glæde hvorledes hans fromme Lærling knælede og bad, til han atter fik Mod og begyndte sin Vandring som før.

»Ret saa, Carl!» – tænkte den Gamle, og uden at vide det, gav han som sædvanlig Tanken Lyd.

Forbauset hørte Drengen sit Navn nævnes uden at kunne øine hvor den Røst kom fra, som syntes at ville styrke og opmuntre ham, men dog opfyldte ham med en inderlig Rædsel. Vei bævede hele hans Legeme ved den Forestilling, at han her var ene i Natten mellem Gravene og maaskce omgivet af de døde Heltes usynlige Aander; men at de meente ham det vel, troede han dog vist at have fornummet paa den venlige Stemme.

Ievdler tid faldt Fader Saxo selv i underlige Tanker. Stedet og Tiden virkede ogsaa med en uimodstaaelig Magt paa ham, og det var ham i hans vaagne Drømme, som han saae sin hienfarne Ven den store Absalon reise sig af sin Grav og træde for Alteret i biskoppelig Ornat, med Krumstaven og Monstransen i de ærværdige Hænder, og lyse Velsignelsen over Land og Folk, saaledes som han saa ofte havde set og hørt ham i levende Live. »Herren være med Eder!» syntes han endelig tydelig at høre udsjunget paa Latin med Absalons mægtige Stemme, og han knælede ubevidst selv og sang paa Latin med sagte Røst, dog saa høit, at Carl tydelig kunde høre det: «Og med din Aand!»

Da reiste Haarene sig af Forfærdelse paa Carls Hoved, han tabte Sværdet af Haanden og vilde flye; men det var ham som hans Fødder